

Metamorphosis

Színház.

Előadás, történés, akció, performance, esemény, műalkotás.

Keressük azt a helyet, ahová menekülhetünk. Ahová az otthonosság érzete vezet, a megbízhatóságé, a biztonságé, ahonnan valamiféle indokolatlan szeretet árad felénk, ránk zuhan, ránk telepszik, előtt. Ahonnan menekülnünk kell, elmenni, kitörni, lázadni, változtatni, mást választani. Ahová félve és reménykedve megyünk be és ahonnan reménykedve és félve jövünk ki. Hogy csak játék volt, hogy csak káprázat és nem igazi, csak színjáték és nem élet, csak lehetőség és mégsem igaz, csak példa és mégis lehetőség, csak üzenet és mégis valótlan, csak semmi és mégis sűrű. De legfőképp, hogy (még egyszer) játék, és nem élet; csak végigéltük, de nem a mi életünk; csak végigjártuk, de nem a miénket; csak megtanultuk de nem a mi kárunkon; csak nem értettük, de nem a mi hibánkból; csak ott voltunk de nem a mi bajunk; csak figyeltük de nem keveredtünk bele; csak beleéltük, megéltük, ráéltük, éltük a mi életünk. S hogy belemenekülhetünk a saját életünkbe.

Keressük azt a helyet, amit a legmisztikusabbnak és legkülönlegesebbnek, legérthetlenebbnek és legvarázslatosabbnak érzünk. Ahol minden ugyanúgy és ugyanabból áll össze mint a mindennapjaink, ahol minden egyszerű, megfogható és köznapi. Ahol semmi sem úgy van ahogy, és ahol minden felismerhető és leleplezhető – csak az árát kell megfizetnünk, hogy hogyan, ránk van bízva.

Keressük a választ. Ott, ahol csak sejthetjük a kérdéseket, ahol érezzük a pontokat, kettőspontokat és pontosvesszőket, ahol nem merünk megszólalni és ordítunk és füttyülünk. Ahol tudjuk, hogy nincs egy igazság, ahol tudjuk, hogy nem létezik a rossz vagy a jó, de ahol az a feladatunk, hogy legalább az egyiket a lehető legjobban megközelítsük. Ahol ki kell nyílnunk és magunknak is lehetőséggé, lehetségessé kell válnunk a valódiság és a zsákutcák helyett. Ahol a saját, szerény és szegényes egynézőpontúságunkat nyakon csípve kell a többit is befogni és figyelni, követni. Ahol szabaddá kell válnunk minden előítéletet levetve, az egészet újrakezdve az elejétől fogva, és szabályokat, pontokat, jeleket követve, figyelve, lesve, értelmezve, átértelmezve. Ahol szétzúzatnak a beidegződéseink és újak épülhetnek helyükbe.

Keressük azt a helyet, ahol közösen, egyszerre, minden egyes résztvevőnkkel történik valami, amit jó fontosnak, igaznak hinni (még ha olykor másnak is érezzük). Ahol részesei lehetünk egy nagy egésznek, amihez mind hozzájárultunk a saját munkánkkal. Ahol részesei lehetünk egy olyan közös örületnek, ahol mindent szabadhatna. Ahol még ha káosznak is látszik,

valójában megtalálható a rendszer, vagy éppen a rendszertelenség rendszerűsége.

Keressük azt, ahol valami ősit, valami mélyről és régből jövőt találunk. Ahol minden kegyetlenül a jelenre és a modernre, újra emlékeztet. Ahol megtudhatunk valamit az emberről, a népünkről, a társainkról, magunkról, a múltunkról, a jelenünkről.

Keressük azt a pillanatot, amikor adnak nekünk miközben mi is adunk.

Keressük azt a pillanatot, amikor minden létező érzékszervünk készen áll, az idegeink pattanásig feszülnek. Amikor élesebben látunk, tisztábban hallunk, minden illatot érzünk, pontosan tapintunk és érzékenyen ízlelünk. Amikor minden összekeveredik egy nagy, alakatlan masszává. Azt a pillanatot, amikor egyetlen dologra koncentrálnak és teljes lényüket átadjuk neki.

Nehéz ezeket az intenzív pillanokat megtalálni, és talán még nehezebb megtartani, bármilyen formáról legyen is szó. – Nehéz megfeszített és folyamatos figyelmet kérni, követelni és adni. Nehéz, akár rövid akár hosszú mondatok, akár a csönd esetében. Nehéz, ha van történet, azt úgy csűrni-csavarni, hogy érdekes, izgalmas, és közben értékes is legyen. Vagy ha épp nincs történet, úgy átadni azt az üzenetet, úgy összegyúrni és megszerkeszteni, hogy érthető és élvezhető legyen. Úgy használni a jeleket, jelképeket, hogy nem szájba rágni de nem is eldugni. Úgy használni a helyet, hogy betölteni, de mégsem túlszűfoltta tenni. Mindig egyensúlyozni a két véglet között a mértani középben, ugyanakkor megfogni a két csücsköt és összerántani: közelíteni a közép felé, vagy a közepet a szélek felé. Ez azért kell, hogy minden elférjen egy helyen, hogy szétdaraboltságunkban érezhessük a *valahovatartozásunk*, *odatartozásunk*. Mindig a tökéletesre törekedni tudván, hogy sohasem érhetjük el. Mindig a nemlétező, az elképzelt felé igyekezni, nem veszítvén el hitünket. Megtalálni azt a közepet, amivel falakat döntünk le és szabályokat hágnak át, ahol otthonosan ismerősnek érezzük magunkat és egymást. Nem rébuszokban beszélni...

Maximák, axiómák, oximoronok és még sok *x-es*, *m-es* meg *i-s* szó. Óhajok és sóhajok, vágyak és elképzelések, elvárások és kötelezettségek, terhek és örömök.

Keressük azt, amiről vétek túl sokat beszélni vagy írni. Amit csinálni, érezni, élni kell, aztán meg emlékezni. Azt, amiről oldalakat, könyveket lehet és kell írni, de mégsem tudunk a végére érni, nem tudjuk kimeríteni vagy tisztázni. Azt, amiről nem lehet eleget beszélni, de sosem lehet elmondani.

Ezt jelenti, jelentheti nekünk. Nekünk nézőknek, kritikusoknak, színészeknek, rendezőknek, dramaturgoknak, világosítóknak, jelmezeseznek, díszleteseznek, technikusoknak. Mármost a színház; a színházi átváltozás.